

Animal Farm

by George Orwell (1903-1950)

X

Years passed. The seasons came and went, the short animal lives fled by. A time came when there was no one who remembered the old days before the Rebellion, except Clover, Benjamin, Moses the raven, and a number of the pigs.

หลายปีผ่านไป ฤดูกาลต่างๆ วนเวียนมาถึงแล้วจากไป ชีวิตที่ไม่ยืนยาวของพวกสัตว์ล่องไปอย่างรวดเร็ว เวลาล่วงมาถึงช่วงที่ไม่มีใครจำวันเก่าๆ ก่อนการปฏิวัติได้เลย นอกจากโคลเวอร์ เบนจามิน เจ้ากาโมเสส และพวกหมูจำนวนหนึ่ง

Muriel was dead; Bluebell, Jessie, and Pincher were dead. Jones too was dead—he had died in an inebriates' home in another part of the country. Snowball was forgotten. Boxer was forgotten, except by the few who had known him. Clover was an old stout mare now, stiff in the joints and with a tendency to rheumy eyes. She was two years past the retiring age, but in fact no animal had ever actually retired. The talk of setting aside a corner of the pasture for superannuated animals had long since been dropped. Napoleon was now a mature boar of twenty-four stone. Squealer was so fat that he could with difficulty see out of his eyes. Only old Benjamin was much the same as ever, except for being a little greyer about the muzzle, and, since Boxer's death, more morose and taciturn than ever.

มิวเรียลได้ตายจากไปแล้ว บลูเบลล์ เจสซี และพินเชอร์ก็ตาย และนายโจนส์ก็เสียชีวิตแล้วเช่นกัน เขาเสียชีวิตในบ้านของพวกซีเมา ในพื้นที่อีกแห่งหนึ่งของประเทศ สโนว์บอลถูกลืม บ็อกเซอร์ก็ถูกลืม สัตว์ไม่กี่ตัวที่เคยรู้จักเขาเท่านั้นที่ยังจำเขาได้ โคลเวอร์กลายเป็นแม่ม้าแก่อบอวนเทอะทะ ข้อขาแข็ง และมีแนวโน้มว่าจะเป็นโรคตาและ อายุขานเลยเกษียณมาสองปีแล้ว แต่ในความเป็นจริงก็ไม่มีสัตว์ตัวไหนได้ปลดเกษียณเลย เรื่องที่พูดกันว่าจะกันมุมหนึ่งของทุ่งใหญ่ไว้ให้พวกสัตว์ที่พ้นวัยทำงาน ได้ถูกละทิ้งไปนานแล้ว นโปเลียนกลายเป็นหมูป่าโตเต็มวัย นักยี่สิบสี่สโตน (1 สโตนเท่ากับ 6.35 กก.) ส่วนสควิลเลอร์ก็อ้วนจนแทบจะล้มตามไม่ขึ้น มีเพียงเบนจามินเท่านั้นที่ยังเหมือนเดิมมากที่สุด ยกเว้นขันทึกลาดมุกที่กลายเป็นสีเทา และตั้งแต่บ็อกเซอร์ตายไป เขาก็เคร่งเครียดและเงิบขริมยิ่งกว่าเดิม

There were many more creatures on the farm now, though the increase was not so great as had been expected in earlier years. Many animals had been born to whom the Rebellion was only a dim tradition, passed on by word of mouth, and others had been bought who had never heard mention of such a thing before their arrival. The farm possessed three horses now besides Clover. They were fine upstanding beasts, willing workers and good comrades, but very stupid. None of them proved able to learn the alphabet beyond the letter B. They accepted everything that they were told about the Rebellion and the principles of Animalism, especially from Clover, for whom they had an almost filial respect; but it was doubtful whether they understood very much of it.

ตอนนี้ในฟาร์มมีสัตว์มากขึ้น แม้การเพิ่มขึ้น จะไม่ได้มากมายเหมือนดังที่เคยคาดหวังไว้ในปีต้นๆ ก็ตาม สัตว์ส่วนใหญ่เกิดมาโดยเข้าใจเรื่องการปฏิวัติอย่างผาดเฟ้น เพียงเป็นคล้ายประเพณีที่บอกเล่ากันมา และอีกส่วนหนึ่งก็ถูกซื้อเข้ามาและไม่เคยได้ยินเรื่องนี้มาก่อนที่จะมาถึง ตอนนี้นอกจากโคลเวอร์ ในฟาร์มยังมีม้าอีกสามตัว พวกมันเป็นม้าชนิดที่ฝึกง่าย ขยันทำงาน และเป็นสหชาติที่ดี แต่ก็ไม่ฉลาด ไม่มีตัวใค้อ่านเขียนได้ไกลกว่าตัวอักษร B พวกมันยอมรับทุกสิ่งที่ได้รับฟังเกี่ยวกับการปฏิวัติ และหลักการสัตว์นิยม โดยเฉพาะอย่างยิ่งสิ่งที่ได้ฟังจากโคลเวอร์ ซึ่งพวกมันเคารพเยี่ยงมารดา แต่ก็ยังน่าสงสัยอยู่ว่าพวกมันเข้าใจสักมากน้อยเท่าไร

The farm was more prosperous now, and better organised: it had even been enlarged by two fields which had been bought from Mr. Pilkington. The windmill had been successfully completed at last, and the farm possessed a threshing machine and a hay elevator of its own, and various new buildings had been added to it. Whymper had bought himself a dogcart. The windmill, however, had not after all been used for generating electrical power. It was used for milling corn, and brought in a handsome money profit. The animals were hard at work building yet another windmill; when that one was finished, so it was said, the dynamo would be installed. But the luxuries of which Snowball had once taught the animals to dream, the stalls with electric light and hot and cold water, and the three-day week, were no longer talked about. Napoleon had denounced such ideas as contrary to the spirit of Animalism. The truest happiness, he said, lay in working hard and living frugally.

ตอนนี้ฟาร์มมั่งคั่งขึ้นมาก และมีระบบการจัดการที่ดีขึ้น พื้นที่ก็กว้างใหญ่ขึ้นด้วยการซื้อทุ่งนาสองผืนจากนายพิลคิงตัน โรงสีลมถูกสร้างจนสำเร็จสมบูรณ์จนได้แล้วฟาร์มก็มีเครื่องนวดข้าวและเครื่องขนย้ายหญ้าแห้งของตนเอง และยังสร้างอาคารใหม่ๆ เพิ่มเติมอีกหลายหลัง วิมเปอร์ได้ซื้อรถม้าสองล้อให้ตนเอง อย่างไรก็ตามโรงสีลมไม่ได้ถูกใช้เพื่อผลิตกระแสไฟฟ้า มันถูกใช้ในการป่นข้าวโพด และนำกำไรตัวเงินมาให้อย่างน่าชื่นชม พวกสัตว์ต้องทำงานหนักสร้างโรงสีลมอีกหลังหนึ่งพูดกันว่า เมื่อสร้างเสร็จก็จะมีการติดตั้งไดนาโม แต่ด้วยความหุรหุราสะดวกสบายที่สโนว์บอล เคยสอนให้พวกสัตว์ฟังถึง เช่นคอกที่สว่างไสวด้วยแสงไฟ น้ำร้อนน้ำเย็น และการทำงานเพียงสัปดาห์ละสามวันนั้น ไม่ได้ถูกพูดถึงอีกแล้ว นโปเลียนประณาม

ความคิดเช่นนั้นว่า เป็นสิ่งที่สวนทางกับจิตวิญญาณแห่งสัตว์นิยมนั้น เขากล่าวว่า ความสุขแท้จริงอยู่ที่การทำงานหนักและการใช้ชีวิตที่ไม่ฟุ่มเฟือยต่างหาก

Somehow it seemed as though the farm had grown richer without making the animals themselves any richer—except, of course, for the pigs and the dogs. Perhaps this was partly because there were so many pigs and so many dogs. It was not that these creatures did not work, after their fashion. There was, as Squealer was never tired of explaining, endless work in the supervision and organisation of the farm. Much of this work was of a kind that the other animals were too ignorant to understand. For example, Squealer told them that the pigs had to expend enormous labours every day upon mysterious things called “files,” “reports,” “minutes,” and “memoranda.” These were large sheets of paper which had to be closely covered with writing, and as soon as they were so covered, they were burnt in the furnace. This was of the highest importance for the welfare of the farm, Squealer said. But still, neither pigs nor dogs produced any food by their own labour; and there were very many of them, and their appetites were always good.

แปลกอยู่เหมือนกัน ที่ดูเหมือนว่าแม้ฟาร์มร่ำรวยขึ้น แต่กลับมิได้ทำให้พวกสัตว์ สุขสบายขึ้นเลย ยกเว้นพวกหมูกับสุนัข บางทีเหตุผลส่วนหนึ่งอาจเป็นเพราะว่ามีหมู และสุนัขอยู่เป็นจำนวนมากมาย โดยที่สัตว์สองประเภทนี้ไม่ได้ทำงานสร้างผลผลิต เหมือนสัตว์อื่นๆ แต่ว่าทำในแบบของพวกเขาเอง ดังที่สควิลเลอร์ได้พูดซ้ำๆ อย่างไม่เบื่อหน่าย ว่ามีงานควบคุมดูแลและจัดระเบียบฟาร์มอยู่มากมายไม่จบสิ้น งานพวกนี้เป็นงานที่ยากเกินกว่าที่สัตว์ความรู้น้อยอื่นๆ จะเข้าใจได้ ตัวอย่างเช่น สควิลเลอร์บอกพวกสัตว์ว่า ในแต่ละวันพวกหมูต้องใช้พลังงานมหาศาลกับเรื่องสุดล้า ที่เรียกว่า แฟ้มเอกสาร รายงาน บันทึกการประชุม และ บันทึกข้อตกลง สิ่งเหล่านี้ เป็นกระดาษแผ่นใหญ่ซึ่งจะต้องถูกปิดมิดชิดด้วยการเขียนตัวหนังสือลงไป และเมื่อ เขียนจนเต็มทั้งหน้าแล้วก็จะถูกเผาในเตาไฟ สควิลเลอร์พูดว่านี่เป็นสิ่งที่มีความสำคัญ สูงสุดต่อความอยู่ดีกินดีของฟาร์ม อย่างไรก็ตาม ไม่ว่าพวกหมูหรือสุนัขก็ไม่เคย ลงแรงผลิตอาหารเองเลย และพวกมันก็มีกันมากตัว ทั้งยังกินจุกอีกด้วย

As for the others, their life, so far as they knew, was as it had always been. They were generally hungry, they slept on straw, they drank from the pool, they laboured in the fields; in winter they were troubled by the cold, and in summer by the flies. Sometimes the older ones among them racked their dim memories and tried to determine whether in the early days of the Rebellion, when Jones’s expulsion was still recent, things had been better or worse than now. They could not remember. There was nothing with which they could compare their present lives: they had nothing to go upon except Squealer’s lists of figures, which invariably demonstrated that everything was getting better and better. The animals found the problem insoluble; in any case, they had little time for speculating on such things now. Only old Benjamin professed to remember every detail of his long life and to know that things never had been, nor ever could be much better or much worse—hunger, hardship, and disappointment being, so he said, the unalterable law of life.

สำหรับสัตว์อื่นๆ เท่าที่พวกเขาู้ ชีวิตของพวกเขาก็เป็นเหมือนที่เคย พวกเขา อุดอยากหิวโหยเป็นประจำ นอนบนฟางหญ้า ดื่มน้ำจากสระ ทำงานหนักที่กลางทุ่ง ทรมาณกับความหนาวเย็นในฤดูหนาว และเดือดร้อนกับแมลงวันในฤดูร้อน บางครั้งพวกสัตว์ที่อายุมาก พยายามรื้อฟื้นความทรงจำที่เลือนราง เพื่อที่จะหาคำตอบว่า ในวันแรกๆ ของการปฏิวัติ เมื่อพวกนายโจนส์ถูกขับไล่ออกไปใหม่ๆ นั้น สิ่งต่างๆ ดีกว่าหรือว่าเลวร้ายกว่าทุกวันนี้กันแน่ พวกเขานึกไม่ออก ไม่มีอะไรจากสมัยก่อน ที่จะนำมาเปรียบเทียบกับชีวิตในปัจจุบันได้ พวกเขาไม่มีอะไรให้ใช้อ้างอิง นอกจาก รายการตัวเลขของสควิลเลอร์ ซึ่งยืนยันว่าทุกๆ สิ่งกำลังดีขึ้นเรื่อยๆ พวกสัตว์หาคำตอบไม่ได้ ไม่ว่าจะอย่างไร พวกเขาก็นึกย้อนเวลาไปได้ไม่มากพอที่จะนำมาเปรียบเทียบกับที่เป็นอยู่ในเวลานี้ มีเพียงเฒ่าเบนจามิน ที่พูดว่า จำทุกๆ รายละเอียดของชีวิตที่ยาวนานของตนได้ และรู้ดี ว่าสภาพชีวิตของสัตว์ ไม่เคย และไม่อาจจะดีขึ้น หรือเลวลงกว่าที่เป็นอยู่ได้มากนัก ความหิวโหย ความยากลำบาก และความผิดหวัง เป็นกฎที่ไม่เคยเปลี่ยนแปลง ของชีวิต

And yet the animals never gave up hope. More, they never lost, even for an instant, their sense of honour and privilege in being members of Animal Farm. They were still the only farm in the whole county—in all England!—owned and operated by animals. Not one of them, not even the youngest, not even the newcomers who had been brought from farms ten or twenty miles away, ever ceased to marvel at that. And when they heard the gun booming and saw the green flag fluttering at the masthead, their hearts swelled with imperishable pride, and the talk turned always towards the old heroic days, the expulsion of Jones, the writing of the Seven Commandments, the great battles in which the human invaders had been defeated. None of the old dreams had been abandoned. The Republic of the Animals which Major had foretold, when the green fields of England should be untrodden by human feet, was still believed in. Some day it was coming: it might not be soon, it might not be with in the lifetime of any animal now living, but still it was coming. Even the tune of Beasts of England was perhaps hummed secretly here and there: at any rate, it was a fact that every animal on the farm knew it, though no one would have dared to sing it aloud.

แต่ถึงกระนั้น พวกสัตว์ก็ไม่เคยเลิกหวัง ยิ่งกว่านั้น พวกเขาไม่เคยสูญเสียความรู้สึกเป็นเกียรติและศักดิ์ศรีของการเป็นสมาชิกแอนิมอลฟาร์มแม้แต่ชั่ววินาทีเดียว พวกเขายังคงเป็นฟาร์มหนึ่งเดียวของทั้งประเทศ หนึ่งเดียวของอังกฤษ ที่พวกสัตว์เป็นเจ้าของและดำเนินการเอง ไม่มีใครในพวกเขา แม้แต่ตัวเดียว ไม่ว่าจะอายุน้อยที่สุด หรือแม้แต่ที่ถูกซื้อใหม่จากฟาร์มที่อยู่ไกลออกไปลิบหรือยี่สิบไมล์ ที่จะไม่รู้สึกอิจฉาริษยาใจกับเรื่อง และเมื่อพวกเขาได้ยินเสียงปิ่นดังกึกก้อง และได้เห็นผืนธงสีเขียวสะบัดพลิ้วที่ยอดเสา หัวใจของพวกเขาที่พองโตด้วยความภาคภูมิใจที่ไม่มีวันเสื่อมสลาย แล้วการพูดคุยก็มักจะหันไปสู่วิธีการของความกล้าหาญในวันเก่าๆ การเนรเทศพวกโจนส์ การเขียนบัญญัติเจ็ดประการ การต่อสู้อันยิ่งใหญ่ซึ่งมนุษย์ผู้รุกรานต้องพ่ายแพ้อย่างราบคาบ ไม่มีใครลืมที่จะพูดถึงความฝันดั้งเดิมเรื่องใดเลย ยังคงเชื่อมั่นกัน ถึงสาธารณรัฐประชาชาติที่เฒ่าเมเจอร์เคยทำนายไว้ ว่าห้องทุ่งอันเขียวขจีแห่งอังกฤษจะไม่ถูกเหยียบย่ำด้วยเท้ามนุษย์อีก สักวันหนึ่งมันจะต้องมาถึง แม้ อาจไม่ใช่เร็วๆ นี้ อาจไม่ใช่ในช่วงอายุขัยของสัตว์ที่มีชีวิตอยู่ในช่วงเวลานี้ แต่มันก็กำลังจะเกิดขึ้น แม้กระทั่งเพลงต้องห้าม “เพลงสัตว์แห่งอังกฤษ” ก็อาจมีใครแอบร้องอยู่ที่นั่นและที่นี่ มากบ้างน้อยบ้าง ความจริงก็คือสัตว์ทุกตัวในฟาร์มรู้จักเพลงนี้ แม้ไม่มีใครกล้าร้องออกมาดังๆ ก็ตาม

It might be that their lives were hard and that not all of their hopes had been fulfilled; but they were conscious that they were not as other animals. If they went hungry, it was not from feeding tyrannical human beings; if they worked hard, at least they worked for themselves. No creature among them went upon two legs. No creature called any other creature “Master.” All animals were equal.

อาจเป็นเพราะว่าแม้ชีวิตของพวกเขาที่ยากลำบาก และความหวังไม่อาจเป็นจริงได้ทั้งหมด แต่พวกเขาก็รู้อยู่แก่ใจว่า พวกเขาไม่ใช่สัตว์ธรรมดาๆ เช่นสัตว์อื่นทั่วไป หากต้องอดอยากหิวโหย ก็ไม่ใช่เป็นเพราะอาหารถูกนำไปเลี้ยงพวกมนุษย์สามัญ หากต้องตรากตรำทำงานหนัก อย่างน้อยก็เป็นการทำงานหนักเพื่อตัวของพวกเขาเอง ไม่มีสัตว์ตัวใดในหมู่พวกเขาที่เดินสองขา ไม่มีสัตว์ตัวใดเรียกสัตว์อื่นว่า “เจ้านาย” สัตว์ทั้งหมดล้วนเท่าเทียมกัน

One day in early summer Squealer ordered the sheep to follow him, and led them out to a piece of waste ground at the other end of the farm, which had become overgrown with birch saplings. The sheep spent the whole day there browsing at the leaves under Squealer’s supervision. In the evening he returned to the farmhouse himself, but, as it was warm weather, told the sheep to stay where they were. It ended by their remaining there for a whole week, during which time the other animals saw nothing of them. Squealer was with them for the greater part of every day. He was, he said, teaching them to sing a new song, for which privacy was needed.

วันหนึ่งในต้นฤดูร้อน สควีลเลอร์สั่งให้พวกแกะตามเขาไป แล้วเดินนำไปยังที่ดินร้างตรงสุดฟาร์มอีกด้านหนึ่ง ซึ่งมีหน่อต้นเบิร์ชขึ้นคลุมไปทั่ว พวกแกะกินต้นพืชอยู่ที่นั่นทั้งวันภายใต้การดูแลของสควีลเลอร์ ในเวลาเย็น เขากลับบ้านในฟาร์มตามลำพัง แต่บอกให้พวกแกะอยู่ตรงที่นั่น เพราะอากาศก็อบอุ่นดี พวกแกะเหมือนจะอยู่กันตรงนั้นตลอดทั้งสัปดาห์ ซึ่งในระหว่างนั้น สัตว์อื่นๆ ไม่ได้พบเห็นแกะตัวใดเลย สควีลเลอร์ ไปอยู่กับพวกแกะแทบทั้งวัน เขาบอกว่า เขากำลังสอนเพลงใหม่ให้พวกแกะร้อง จึงต้องอาศัยความเป็นส่วนตัว

It was just after the sheep had returned, on a pleasant evening when the animals had finished work and were making their way back to the farm buildings, that the terrified neighing of a horse sounded from the yard. Startled, the animals stopped in their tracks. It was Clover’s voice. She neighed again, and all the animals broke into a gallop and rushed into the yard. Then they saw what Clover had seen.

It was a pig walking on his hind legs.

หลังจากที่พวกแกะเพิ่งกลับมาหมาดๆ ในเวลาใกล้ค่ำที่นาสบายเมื่อพวกสัตว์เลิกจากทำงานและกำลังเดินกลับไปยังโรงเรือนในฟาร์ม ก็ได้ยินเสียงม้าร้องอย่างตระหนกดังมาจากลาน พวกสัตว์หยุดเดินด้วยความตกใจ เป็นเสียงของโคลเวอร์นางร้องอีก สัตว์ทั้งหมดจึงออกวิ่งมาที่ลาน แล้วก็ได้เห็นสิ่งที่โคลเวอร์มองเห็น หมูตัวหนึ่งกำลังเดินด้วยสองขาหลัง

Yes, it was Squealer. A little awkwardly, as though not quite used to supporting his considerable bulk in that position, but with perfect balance, he was strolling across the yard. And a moment later, out from the door of the farmhouse came a long file of pigs, all walking on their hind legs. Some did it better than others, one or two were even a trifle unsteady and looked as though they would have liked the support of a stick, but every one of them made his way right round the yard successfully. And finally there was a tremendous baying of dogs and a shrill crowing from the black cockerel, and out came Napoleon himself, majestically upright, casting haughty glances from side to side, and with his dogs gambolling round him. He carried a whip in his trotter.

ใช่แล้ว เป็นสควีลเลอร์นั่นเอง เขากำลังเดินข้ามลาน ท่าเดินยังงุ่มง่ามอยู่บ้าง เหมือนกับยังไม่ชินกับการรับลำตัวที่อ้วนใหญ่ในท่านั้น แต่ก็ทรงตัวรักษาสมดุลไว้ได้อย่างดีเยี่ยม ครู่ต่อมา พวกหมู ก็เดินเรียงแถวยาวออกมาจากประตูบ้าน ทุกตัวกำลังเดินด้วยขาหลัง บางตัวเดินได้ดีกว่าตัวอื่นๆ บางตัวก็ยังเดินชวนเซอามากๆ จนดูท่าว่าน่าจะได้อาศัยไม้เท้าช่วยพยุงน่าจะดี แต่ทุกตัวก็ประสบความสำเร็จในการเดินวนไปรอบๆลาน และท้ายสุดก็มีเสียงพวกสุนัขหอนโหยหวน และเสียงขันแหลมสูงของเจ้าไก่ดำดังเสียดแทง แล้วมันไปเลียนก็เดินออกมา ลำตัวตั้งตรงสง่างาม กวาดสายตาเยื่อหุ้มไปรอบๆ โดยมีเหล่าสุนัขผู้พิทักษ์วนเวียนอยู่ใกล้ๆ เท้าหน้าข้างหนึ่งของเขาก็ดึงแล้ว

There was a deadly silence. Amazed, terrified, huddling together, the animals watched the long line of pigs march slowly round the yard. It was as though the world had turned upside-down. Then there came a moment when the first shock had worn off and when, in spite of everything—in spite of their terror of the dogs, and of the habit, developed through long years, of never complaining, never criticising, no matter what happened—they might have uttered some word of protest. But just at that moment, as though at a signal, all the sheep burst out into a tremendous bleating of— “Four legs good, two legs better! Four legs good, two legs better! Four legs good, two legs better!” It went on for five minutes without stopping. And by the time the sheep had quieted down, the chance to utter any protest had passed, for the pigs had marched back into the farmhouse.

ทั่วทั้งลานเจียบงัน พวกสัตว์เบียดตัวเข้าหากัน จ้องมองแถวยาวๆ ของพวกหมู ที่เยื้องย่างไปรอบๆ ลานด้วยความประหลาดใจ และตื่นตระหนก รู้สึกราวกับโลกได้พลิกกลับ เมื่อความตกตะลึงในครั้งแรกจางหาย ซึ่งไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้น แม้ว่าจกรังเกรงพวกสุนัข และแม้ในช่วงเวลาหลายปีมานี้ นิสัยของพวกสัตว์ได้ถูกปรับให้เปลี่ยนไปเป็นสงบเสงี่ยมยอมรับ ไม่บ่นหรือวิพากษ์วิจารณ์ แต่ก็คล้ายพวกเขา กำลังจะพูดประท้วงออกมา แต่ว่าในทันใดนั่นเอง แะทั้งหมดก็ส่งเสียงร้องแบะตะดังขึ้นอย่างสนั่นหวั่นไหวราวกับได้รับสัญญาณ

“สี่ขาดี สองขาดีกว่า! สี่ขาดี สองขาดีกว่า! สี่ขาดี สองขาดีกว่า! สี่ขาดี สองขาดีกว่า!” เสียงนี้ดังต่อเนื่องนานถึงห้านาทีโดยไม่หยุดเลย และเมื่อพวกแกะเจียบเสียงลง จังหวะที่จะประท้วงก็ผ่านไปแล้ว เพราะว่าพวกหมูได้เดินแถวกลับเข้าข้างในบ้านไปหมดแล้ว

Benjamin felt a nose nuzzling at his shoulder. He looked round. It was Clover. Her old eyes looked dimmer than ever. Without saying anything, she tugged gently at his mane and led him round to the end of the big barn, where the Seven Commandments were written. For a minute or two they stood gazing at the tatted wall with its white lettering.

“My sight is failing,” she said finally. “Even when I was young I could not have read what was written there. But it appears to me that that wall looks different. Are the Seven Commandments the same as they used to be, Benjamin?”

เบนจามินรู้สึกว่ามีจมูกใครมาแตะที่บ่า เขาหันไปมอง โคลเวอร์นั่นเอง นัยน์ตาขรอนางดูหม่นมัวยิ่งกว่าที่เคย โดยไม่พูดอะไร นางจับขนแผงคอเขาเบาๆ นำเขาไปยังท้ายโรงนาหลังใหญ่ ที่ซึ่งจารึกบัญญัติเจ็ดประการไว้ ทั้งสองยืนจ้องมองฝาผนังที่มีตัวหนังสือสีขาวจารึกอยู่ช่วงขณะหนึ่ง

“ตาลันเริ่มมัวแล้ว” นางเอ่ยขึ้น “แม้เมื่อยังสาวฉันก็อ่านสิ่งที่เขียนไว้ไม่ออก แต่นั่นก็คิดว่าผนังนี้ดูแตกต่างไปนะ บัญญัติเจ็ดประการยังเหมือนเดิมหรือเปล่านะ เบนจามิน”

For once Benjamin consented to break his rule, and he read out to her what was written on the wall. There was nothing there now except a single Commandment. It ran:

ALL ANIMALS ARE EQUAL BUT SOME ANIMALS ARE MORE EQUAL THAN OTHERS

เป็นครั้งแรกที่เบนจามินยินยอมทำลายกฎของตัวเองที่จะไม่ยุ่งเกี่ยวกับเรื่องใดๆ อ่านข้อความบนผนังให้โคลเวอร์ฟัง ไม่มีสิ่งใดเขียนไว้ นอกจากบัญญัติเพียงประการเดียว มันระบุว่า “สัตว์ทุกตัวเท่าเทียมกัน แต่สัตว์บางประเภทมีความเท่าเทียมมากกว่าสัตว์อื่นๆ”

After that it did not seem strange when next day the pigs who were supervising the work of the farm all carried whips in their trotters. It did not seem strange to learn that the pigs had bought themselves a wireless set, were arranging to install a telephone, and had taken out subscriptions to John Bull, TitBits, and the Daily Mirror. It did not seem strange when Napoleon was seen strolling in the farmhouse garden with a pipe in his mouth—no, not even when the pigs took Mr. Jones’ s clothes out of the wardrobes and put them on, Napoleon himself appearing in a black coat, ratcatcher breeches, and leather leggings, while his favourite sow appeared in the watered silk dress which Mrs. Jones had been used to wear on Sundays.

หลังจากนั้น ก็ไม่ได้เป็นเรื่องแปลกประหลาดอะไร ที่ในวันรุ่งขึ้น พวกหมูทุกตัวซึ่งควบคุมงานประจำวันของฟาร์มมีเส้ถืออยู่ในอุ้งเท้าหน้า ไม่ใช่เรื่องแปลกเมื่อพวกสัตว์ได้รู้ว่าพวกหมูได้ซื้อวิทยุมาใช้ในบ้าน กำลังเตรียมจะติดตั้งโทรศัพท์ และบอกรับหนังสือพิมพ์ จอห์น บูลล์, ทิตบิตส์ และเดลี มีเรอร์ ไม่ใช่เรื่องแปลกประหลาดอีกแล้ว เมื่อได้เห็นนโปเลียนเดินเล่นอยู่ในสวนของบ้านโดยที่มีกล้องยาสูบอยู่ที่ปาก ไม่เลย ไม่แปลกประหลาดอีกแล้ว แม้เมื่อพวกหมูเอาเสื้อผ้าของนายโจนส์ออกจากตู้มาสวมใส่ ตัวนโปเลียนเองปรากฏภายในชุดเสื้อโค้ตสีดำ กางเกงขี้น้ำแบรนต์ดิง แรทแคทเชอร์ และถุงเท้าขนสัตว์ ขณะที่แม่หมูตัวโปรดสวมใส่ชุดกระโปรงผ้าไหมลายพลิวที่นางโจนส์เคยสวมใส่ในวันอาทิตย์

A week later, in the afternoon, a number of dogcarts drove up to the farm. A deputation of neighbouring farmers had been invited to make a tour of inspection. They were shown all over the farm, and expressed great admiration for everything they saw, especially the windmill. The animals were weeding the turnip field. They worked diligently hardly raising their faces from the ground, and not knowing whether to be more frightened of the pigs or of the human visitors.

ในเวลาบ่าย หนึ่งสัปดาห์ต่อมา รถม้าสองล้อหลายคันวิ่งมาที่ฟาร์ม

ฟาร์มเพื่อนบ้านที่มีชื่อเสียงดี ได้รับเชิญให้มาเยี่ยมชมงาน พวกเขาถูกพาชมดูไปทั่วฟาร์ม และแสดงความชื่นชมในทุกสิ่งที่ได้เห็น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง กับโรงสีลม พวกสัตว์กำลังกำจัดวัชพืชในทุ่งหญ้าผักกาดเทอร์นิปี กัมหน้ำกัมตาทำงานอย่างขยันขันแข็งแทบจะไม่ได้ย่นหายใจขึ้นจากพื้นดินเลย และไม่รู้ว่าจะใครจะนำเกรงกลัวว่ากันระหว่างพวกหมูที่กำลังบังคับควบคุมให้ทำงาน หรือว่าพวกมนุษย์น้ากั้วที่มาเยือน

That evening loud laughter and bursts of singing came from the farmhouse. And suddenly, at the sound of the mingled voices, the animals were stricken with curiosity. What could be happening in there, now that for the first time animals and human beings were meeting on terms of equality? With one accord they began to creep as quietly as possible into the farmhouse garden.

ค้ำวันนั้น มีเสียงหัวเราะครึกครื้นและเสียงตะเบ็งร้องเพลงดังสนั่นจากตัวบ้าน ในทันทีที่ได้ยินเสียงผสมผสานที่แปลกใหม่นั้น พวกสัตว์ก็บังเกิดความข้องใจสงสัยขึ้นเป็นอย่างยิ่ง เกิดอะไรขึ้นข้างในนั้นกันนะ นี่เป็นครั้งแรก ที่สัตว์กับพวกมนุษย์กำลังสังสรรค์กันด้วยความเท่าเทียมกันนั้นหรือ.? ด้วยความพร้อมเพรียง พวกเขาเริ่มค่อยๆ คืบคลานอย่างเงียบเชียบที่สุดเข้าไปในสวนของตัวบ้าน

At the gate they paused, half frightened to go on but Clover led the way in. They tiptoed up to the house, and such animals as were tall enough peered in at the dining-room window. There, round the long table, sat half a dozen farmers and half a dozen of the more eminent pigs, Napoleon himself occupying the seat of honour at the head of the table. The pigs appeared completely at ease in their chairs. The company had been enjoying a game of cards but had broken off for the moment, evidently in order to drink a toast. A large jug was circulating, and the mugs were being refilled with beer. No one noticed the wondering faces of the animals that gazed in at the window.

พวกเขาหยุดชะงักที่ประตูรั้วด้วยความกึ่งหวั่นกลัว แต่โคลเวอร์ก็เดินนำเข้าไป พวกเขาข่องด้วยปลายเท้าตรงไปยังตัวบ้าน สัตว์ตัวที่สูงพอก็แอบมองเข้าไปข้างใน ทางหน้าต่างห้องอาหาร รอบโต๊ะยาวข้างในนั้น มีชาวไร่หกคนนั่งอยู่พร้อมกับหมูที่มีบทบาทสำคัญหกตัว นโปเลียนนั่งอยู่ ณ ที่นั่งของประธานผู้ทรงเกียรติที่หัวโต๊ะ หมูทุกตัวนั่งกันอย่างสบายอยู่ในเก้าอี้ของตน ทั้งหมดกำลังเล่นไพ่กันอย่างสนุกสนาน แต่ได้หยุดเล่นชั่วคราว เพื่อที่จะดื่มอวยพร เขือกเบียร์ใบใหญ่ถูกส่งเวียนไป แล้วแก้วเบียร์ก็ได้รับการเติม ไม่มีใครสังเกตเห็นใบหน้าพิสงวงงววยของพวกสัตว์ที่แอบจ้องมองอยู่ที่หน้าต่าง

Mr. Pilkington, of Foxwood, had stood up, his mug in his hand. In a moment, he said, he would ask the present company to drink a toast. But before doing so, there were a few words that he felt it incumbent upon him to say.

นายพิลคิงตันแห่งฟาร์มฟอกซ์วูดได้ยืนขึ้นโดยถือแก้วเบียร์ไว้ในมือ กล่าวว่าอีกสักครู่ เขาจะขอให้เพื่อนๆ ณ ที่นี้ดื่มอวยพรพร้อมกัน แต่ก่อนจะทำเช่นนั้น เขา รู้สึกว่ามีถ้อยคำที่เขาถือเป็นเรื่องที่จะต้องพูดอีกเล็กน้อย

It was a source of great satisfaction to him, he said—and, he was sure, to all others present—to feel that a long period of mistrust and misunderstanding had now come to an end. There had been a time—not that he, or any of the present company, had shared such sentiments—but there had been a time when the respected proprietors of Animal Farm had been regarded, he would not say with hostility, but perhaps with a certain measure of misgiving, by their human neighbours. Unfortunate incidents had occurred, mistaken ideas had been current. It had been felt that the existence of a farm owned and operated by pigs was somehow abnormal and was liable to have an unsettling effect in the neighbourhood. Too many farmers had assumed, without due enquiry, that on such a farm a spirit of licence and indiscipline would prevail. They had been nervous about the effects upon their own animals, or even upon their human employees. But all such doubts were now dispelled. Today he and his friends had visited Animal Farm and inspected every inch of it with their own eyes, and what did they find? Not only the most up-to-date methods, but a discipline and an orderliness which should be an example to all farmers everywhere. He believed that he was right in saying that the lower animals on Animal Farm did more work and received less food than any animals in the county. Indeed, he and his fellow-visitors today had observed many features which they intended to introduce on their own farms immediately.

เขากล่าวว่า นับเป็นเรื่องที่น่ายินดีอย่างยิ่งสำหรับเขา และเชื่อว่าทุกท่านในที่นี้ ก็เช่นกัน ที่รู้สึกเหมือนๆ กันว่า ช่วงเวลาอันยาวนานของการระแวงสงสัยและเข้าใจผิด ได้สิ้นสุดลงแล้ว ในอดีตที่ผ่านมา ทั้งๆ ที่เขาและทุกๆ คนในที่นี้มีได้รู้สึกเช่นนั้น แต่อย่างไร แต่ในอดีตครั้งนั้น เหล่าสัตว์เจ้าของที่นาเคาเรนแห่งแอนิมอลฟาร์ม ถูกมนุษย์เพื่อนบ้าน มองว่ามีความน่าเคลือบแคลงสงสัย (แต่ก็ไม่ใช่เป็นการมองด้วยความมั่งร้ายเลยนะ) มีเรื่องร้ายต่างๆ เกิดขึ้นเรื่อยๆ ความคิดเห็นในด้านลบได้แพร่สะพัดออกไป พวกมนุษย์รู้สึกว่าการที่มีฟาร์ม ที่มีหมูเป็นเจ้าของและดำเนินงาน เป็นเรื่องที่วิปลาสผิดวิสัย และน่าจะส่งผลวิบัติขึ้นในหมู่มนุษย์เพื่อนบ้าน พวกเขาไร่ต่างพากันคิดไปเองโดยไม่ได้ตรวจสอบไถ่ถามก่อน ว่าในฟาร์มที่ดำเนินงานโดยพวกสัตว์นั้น ย่อมมีแต่สัญญาชดเชยการกระทำตามใจชอบและไร้ระเบียบวินัย พวกมนุษย์พากันวิตกกังวลถึงผลที่จะเกิดกับบรรดาสัตว์ของเขา รวมทั้งผลที่จะเกิดขึ้นกับมนุษย์ที่เป็นลูกจ้างด้วย

แต่ว่าในขณะนี้ ข้อเคลือบแคลงทั้งหลายได้ถูกปิดเป่าจนหมดสิ้นไปแล้ว ในวันที่ เขาและเพื่อนๆ ชาวไร่ ได้มาเยี่ยมแอนิมอลฟาร์ม และสำรวจดูทุกตารางนิ้ว

ด้วยตนเอง แล้วพวกเขาได้พบอะไรหรือ..? พวกเขาไม่เพียงแต่ได้พบวิธีการทำงานที่ทันสมัยเท่านั้น ยังได้เห็นวินัย และความเป็นระเบียบเรียบร้อย ซึ่งสมควรถือเป็นแบบอย่างของชาวไร่ในทุกหนทุกแห่ง เขาเชื่อว่า คงไม่ผิดหากจะพูดว่า สัตว์ในระดับล่างของแอนิมอลฟาร์ม ขอมทำงานมากกว่า และขอมรับอาหารน้อยกว่าสัตว์ในผู้อื่นใดในประเทศนี้ อันที่จริง เขาและเพื่อนๆ ที่มาเยือนในวันนี้ ได้เห็นรูปแบบที่น่าสนใจหลากหลาย ที่ตั้งใจว่าจะนำไปปรับใช้ในฟาร์มของตนเองในทันที

He would end his remarks, he said, by emphasising once again the friendly feelings that subsisted, and ought to subsist, between Animal Farm and its neighbours. Between pigs and human beings there was not, and there need not be, any clash of interests whatever. Their struggles and their difficulties were one. Was not the labour problem the same everywhere? Here it became apparent that Mr. Pilkington was about to spring some carefully prepared witticism on the company, but for a moment he was too overcome by amusement to be able to utter it. After much choking, during which his various chins turned purple, he managed to get it out: "If you have your lower animals to contend with," he said, "we have our lower classes!" This bon mot set the table in a roar; and Mr. Pilkington once again congratulated the pigs on the low rations, the long working hours, and the general absence of pampering which he had observed on Animal Farm.

เขาพูดว่า จะขอปิดท้ายการกล่าวสดุดีนี้ ด้วยการเน้นย้ำอีกครั้ง ถึงความรู้สึกเป็นมิตรที่มีอยู่ และจะคงอยู่ต่อไป ในระหว่างแอนิมอลฟาร์มกับฟาร์มเพื่อนบ้าน จะไม่มีและไม่ควรมีการขัดแย้งกันของ ผลประโยชน์ใดๆ ในระหว่างหมูกับมนุษย์ การต่อสู้บากบั่นและปัญหาที่ต้องเผชิญของทั้งสอง ล้วนเป็นสิ่งเดียวกัน ก็ปัญหาเรื่องแรงงานนั้นเป็นปัญหาที่มีอยู่ในทุกๆ ที่มีใช้หรือ ถึงตรงนี้ ดูเหมือนว่านายพิลคิงตัน กำลังจะอวดมุขคำพูดคมๆ ที่ได้แต่งเตรียมไว้ แต่ก็เอาแต่หัวเราะเสียดิ้นจนพูดออกมาไม่ได้ หลังจากล้าลึงจนคางที่ซอขึ้นเป็นชั้นๆ กลายเป็นสีม่วง เขาก็พูดออกมาจนได้ เขากล่าวว่า "หากท่านต้องรับมือกับพวกสัตว์ระดับล่าง เราก็มักมีคนในระดับล่างที่ต้องรับมือเช่นกัน" วิจิตลคมคายนี้ทำให้ทั้งโต๊ะเกิดเสียงขานรับกึกก้องด้วยความพอใจ แล้วนายพิลคิงตันก็แสดงความยินดีกับพวกหมูอีกครั้งหนึ่ง ในเรื่องการปันส่วนอาหารที่จำกัด ชั่วโมงทำงานที่ยาวนาน และการไม่ยอมพะเนาะเอาใจใดๆ ที่เขาได้เห็นในแอนิมอลฟาร์ม

And now, he said finally, he would ask the company to rise to their feet and make certain that their glasses were full. "Gentlemen," concluded Mr. Pilkington, "gentlemen, I give you a toast: To the prosperity of Animal Farm!"

ท้ายที่สุดเขาก็กล่าวว่า ในบัดนี้ เขาขอให้ทุกท่านลุกขึ้นยืนและเต็มแก้วเบียร์ให้เต็มปรี "ท่านสุภาพบุรุษ" นายพิลคิงตันกล่าวสรุป "สุภาพบุรุษทั้งหลาย ผมขอดื่มอวยพร... แต่ความมั่งคั่งของแอนิมอลฟาร์ม"

There was enthusiastic cheering and stamping of feet. Napoleon was so gratified that he left his place and came round the table to clink his mug against Mr. Pilkington's before emptying it. When the cheering had died down, Napoleon, who had remained on his feet, intimated that he too had a few words to say.

มีเสียงโห่ร้องยินดีและเสียงกระหึบเท้าดังสนั่น นโปเลียนซึ่งใจมาก ลูกจากที่นั่ง เดินอ้อมโต๊ะมาชนแก้วกับนายพิลคิงตันก่อนจะยกขึ้นดื่มจนเกลี้ยง เมื่อเสียงโห่ร้องยินดีสงบลง นโปเลียนซึ่งยังยืนอยู่ก็แจ้งว่า เขาเองก็มีคำพูดจะกล่าวเช่นกัน

Like all of Napoleon's speeches, it was short and to the point. He too, he said, was happy that the period of misunderstanding was at an end. For a long time there had been rumours—circulated, he had reason to think, by some malignant enemy—that there was something subversive and even revolutionary in the outlook of himself and his colleagues. They had been credited with attempting to stir up rebellion among the animals on neighbouring farms. Nothing could be further from the truth! Their sole wish, now and in the past, was to live at peace and in normal business relations with their neighbours. This farm which he had the honour to control, he added, was a co-operative enterprise. The title-deeds, which were in his own possession, were owned by the pigs jointly.

คำพูดของนโปเลียนสั้นและตรงจุด เช่นเดียวกับวาทกรรมทั้งหมดที่เขาเคยกล่าวมา เขากล่าวว่า เขาเองก็ดีใจเช่นกัน ที่ช่วงเวลาแห่งการเข้าใจผิดได้สิ้นสุดลง เป็นเวลานานทีเดียว ที่เกิดข่าวลือร้ายแล้วแพร่สะพัดไป ซึ่งเขามีเหตุผลที่จะคิดว่าเป็นฝีมือของศัตรูผู้ประสงค์ร้าย ป้ายสีว่าตัวเขากับคณะผู้ทำงานมีความคิดล้มล้างระบบ หรือถึงขนาดก่อการปฏิวัติขึ้น มีผู้เชื่อว่า พวกเขาพยายามกระตุ้นให้เกิดการก่อกบฏขึ้นในหมู่พวกสัตว์ของฟาร์มใกล้เคียง แต่อย่างไรๆ ความเป็นจริงก็ย่อมหนีไม่พ้นความเป็นจริง ความปรารถนาเดียวของพวกเขา ทั้งในปัจจุบันและในอดีตคือการอยู่ร่วมกันกับเพื่อนบ้านอย่างสันติและมีความสัมพันธ์ทางธุรกิจที่ราบรื่น เขากล่าวต่อว่า ฟาร์มแห่งนี้ซึ่งเขาได้รับเกียรติให้เป็นผู้ควบคุม เป็นองค์กรร่วมมือกันของหลายฝ่าย โฉนดที่ดินซึ่งเขาถือครองอยู่นั้น พวกหมูเป็นเจ้าของร่วมกัน

He did not believe, he said, that any of the old suspicions still lingered, but certain changes had been made recently in the routine of the farm which should have the effect of promoting confidence still further. Hitherto the animals on the farm had had a rather foolish custom of addressing one another as "Comrade." This was to be suppressed. There had also been a very strange custom, whose origin was unknown, of marching every Sunday morning past a boar's skull which was nailed to a post in the garden. This, too, would be suppressed, and the skull had already been buried. His visitors might have observed, too, the green flag

which flew from the masthead. If so, they would perhaps have noted that the white hoof and horn with which it had previously been marked had now been removed. It would be a plain green flag from now onwards.

เขากล่าวว่า เขาไม่เชื่อว่าจะมีข้อเคลือบแคลงระแวงสงสัยใดๆ เหลืออยู่ แต่เมื่อไม่นานมานี้ก็ได้มีการเปลี่ยนแปลงหลักๆ เกิดขึ้น ในสิ่งที่เป็นกิจวัตรของฟาร์ม ซึ่งน่าจะมีผลส่งเสริมให้เกิดความไว้วางใจกันมากขึ้น ในอดีตมาจนถึงปัจจุบัน พวกสัตว์ในฟาร์มได้มีธรรมเนียมโง่เขลาในการเรียกสัตว์อื่นๆ ว่า “สหาย” ธรรมเนียมนี้จะต้องถูกยกเลิก ยังมีธรรมเนียมแสนประหลาด ซึ่งไม่รู้ว่ามีเริ่มต้นมาจากใคร ที่จะต้องมีพิธีเดินผ่านหัวกะโหลกของหมูป่าที่ถูกติดตรึงไว้ที่เสาในสวนทุกเช้าวันอาทิตย์ นี่ก็จะต้องเลิกปฏิบัติเช่นกัน และกะโหลกที่วางไว้ได้ถูกฝังไปเรียบร้อยแล้ว และอาคันตุกะของเขาเองได้เห็นธงสีเขียวปลิวสะบัดอยู่บนยอดเสาแล้วด้วย หากเป็นเช่นนั้น พวกเขาถึงจะสังเกตเห็นแล้วว่ารูปกบเท้าและเขาสัตว์สีขาวที่เคยปรากฏอยู่บนผืนธงนั้น ในบัดนี้ได้ถูกนำออกไปแล้ว นับจากนี้ไปจะเป็นธงสีเขียวเรียบๆ

He had only one criticism, he said, to make of Mr. Pilkington's excellent and neighbourly speech. Mr. Pilkington had referred throughout to "Animal Farm." He could not of course know—for he, Napoleon, was only now for the first time announcing it—that the name "Animal Farm" had been abolished. Henceforward the farm was to be known as "The Manor Farm"—which, he believed, was its correct and original name.

เขากล่าวว่า เขามีข้อโต้แย้งเพียงข้อเดียว ต่อคำกล่าวอันยอดเยี่ยมและเป็นมิตรของนายพิลคิงตัน นายพิลคิงตันได้เรียกชื่อฟาร์มนี้ว่า แอนิมอลฟาร์ม นั่นล่ะที่เขาขอมไม่รู้มาก่อน เพราะว่ามันจะเป็นครั้งแรกที่นโปเลียนจะประกาศให้รู้ทั่วกันว่าชื่อ แอนิมอลฟาร์ม จะถูกยกเลิก แต่ต่อไป ฟาร์มนี้จะเป็นที่รู้จักกันในชื่อแมนเนอร์ฟาร์ม ซึ่งเขาเชื่อว่าเป็นชื่อที่ถูกต้องและดั้งเดิม

"Gentlemen," concluded Napoleon, "I will give you the same toast as before, but in a different form. Fill your glasses to the brim. Gentlemen, here is my toast: To the prosperity of The Manor Farm!"

“สุภาพบุรุษทั้งหลาย” นโปเลียนกล่าวปิดท้าย “ฉันก็จะกล่าวอวยพรเช่นเดียวกัน เติมแก้วให้เต็ม สุภาพบุรุษ นี่คือการอวยพรของฉัน... แต่ความรู้เรื่องของแมนเนอร์ฟาร์ม”

There was the same hearty cheering as before, and the mugs were emptied to the dregs. But as the animals outside gazed at the scene, it seemed to them that some strange thing was happening. What was it that had altered in the faces of the pigs? Clover's old dim eyes flitted from one face to another. Some of them had five chins, some had four, some had three. But what was it that seemed to be melting and changing? Then, the applause having come to an end, the company took up their cards and continued the game that had been interrupted, and the animals crept silently away.

เสียงโห่ร้องยินดีดังขึ้นเช่นเดียวกับเมื่อครู่ก่อน และแก้วเบียร์ถูกดื่มหมดเหลือแต่ตะกอน แต่สำหรับพวกสัตว์ด้านนอกที่แอบมองอยู่ พวกเขารู้สึกเหมือนกับว่าสิ่งแปลกประหลาดกำลังเกิดขึ้น มีอะไรบนใบหน้าของพวกหมูที่กำลังเปลี่ยนไป นัยน์ตามัวด้วยความชราของโคลเวอร์ กวัดจากใบหน้าหมูตัวหนึ่งไปยังอีกใบหน้าหนึ่ง บางใบหน้ามีกางถึงห้าชั้น บ้างมีสี่ชั้น และบ้างมีสามชั้น... แต่ว่าแล้วนั่นคืออะไรกันที่กำลังละลายและแปรเปลี่ยน

เสียงปรบมือเงียบลง ผู้ร่วมงานต่างหยิบไฟขึ้นมาเล่นต่อหลังจากที่ถูกขัดจังหวะ ส่วนพวกสัตว์ที่ด้านนอกก็รีบคลานกลับไปเงียบๆ

But they had not gone twenty yards when they stopped short. An uproar of voices was coming from the farmhouse. They rushed back and looked through the window again. Yes, a violent quarrel was in progress. There were shoutings, bangings on the table, sharp suspicious glances, furious denials. The source of the trouble appeared to be that Napoleon and Mr. Pilkington had each played an ace of spades simultaneously.

พวกมันเดินไปได้ไม่ถึงยี่สิบหลาก็ต้องหยุดชะงัก มีเสียงอะอะดังลั่นมาจากตัวบ้าน พวกสัตว์วิ่งกลับไปมองผ่านหน้าต่างอีก ไข่แล้ว กำลังเกิดการทะเลาะวิวาทกันอย่างรุนแรง มีการตะโกนใส่กัน ทูบโตะปังๆ จ้องมองกันด้วยสายตาที่ไม่เป็นมิตร เสียงปลุกเสกโกรธเกรี้ยว ต้นตอของความวุ่นวาย มาจากการที่ นโปเลียนกับนายพิลคิงตัน ต่างก็มีเอโพคาอยู่ในมือด้วยกันทั้งคู่

Twelve voices were shouting in anger, and they were all alike. No question, now, what had happened to the faces of the pigs. The creatures outside looked from pig to man, and from man to pig, and from pig to man again; but already it was impossible to say which was which.

เสียงทั้งสิบสองเสียงตะโกนใส่กันด้วยความเดือดดาล และเสียงทั้งหมดนั้นก็เหมือนกันไม่มีผิดเพี้ยน ไม่ต้องสงสัยอีกแล้วว่าได้เกิดอะไรขึ้นกับใบหน้าของพวกหมู บรรดาสัตว์เบื้องนอกหน้าต่าง มองหมูแล้วหันไปมองมนุษย์ มองมนุษย์แล้วหันไปมองหมู และจากหมูก็หันมามองมนุษย์อีกครั้ง แต่ว่าเป็นไปไม่ได้แล้วที่จะบอกได้ว่าไหนคือหมูและไหนคือมนุษย์

The End จบบริบูรณ์